

POSTANOWIENIE

Dnia 21 czerwca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Frańczak (przewodniczący)

SSN Józef Iwulski

SSN Krzysztof Rączka (sprawozdawca)

w sprawie z odwołania I. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w G.
z udziałem K. P.
o składki,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 21 czerwca 2022 r.,
zażalenia odwołującego się na postanowienie Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 10 września 2021 r., sygn. akt III AUz (...),

1. oddala zażalenie;

**2. zasądza od odwołującego się na rzecz organu rentowego
kwotę 240 (dwieście czterdzieści) zł tytułem zwrotu kosztów
zastępstwa procesowego w postępowaniu zażaleniowym.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...) postanowieniem z 10 września 2021 r., sygn. akt III AUz (...) odrzucił skargę kasacyjną odwołującej się I. Sp. z o.o. w G. od postanowienia Sądu Apelacyjnego w (...) z 29 kwietnia 2021 r., sygn. akt III AUz (...), którym Sąd drugiej instancji oddalił zażalenie od postanowienia Sądu Okręgowego w G. z 10 lutego 2021 r., sygn. akt VII U (...) odrzucającego odwołanie.

Postanowieniem z 29 kwietnia 2021 r. w sprawie III AUz (...) Sąd Apelacyjny w (...) oddalił zażalenie I. spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w G. na postanowienie Sądu Okręgowego w G. z 10 lutego 2021 r., sygn. akt VII U (...) w przedmiocie odrzucenia odwołania i zasądził od skarżącego na rzecz organu rentowego kwotę 1240 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu zażaleniowym.

W dniu 11 sierpnia 2021 r. I. spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w G. złożył skargę kasacyjną od przedmiotowego rozstrzygnięcia. W jej treści skarżący wskazał, iż wartość przedmiotu zaskarżenia stanowi kwota 388.798 zł.

Prawomocnym postanowieniem z 10 września 2021 r. z urzędu sprawdzona została wartość przedmiotu zaskarżenia i ustalona na kwotę 1.065,27 zł odpowiadającą różnicy w wysokości składek zaewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego K. P. i wynikających z zaskarżonej w sprawie decyzji organu rentowego.

Sąd Apelacyjny ocenił, że skarga kasacyjna, jest niedopuszczalna ze względu na wartość przedmiotu zaskarżenia, bowiem w przedmiotowej sprawie wartość przedmiotu sporu i konsekwentnie wartość przedmiotu zaskarżenia wynosi 1065,27 zł, a zatem jest niższa niż wskazana w dyspozycji art. 398² § 1 k.p.c. kwota 10.000 zł. Z tej przyczyny, Sąd Apelacyjny uznał skargę kasacyjną za niedopuszczalną.

Zażalenie na powyższe postanowienie wniosła odwołująca się, zaskarżając je w całości i zarzucając mu naruszenie przepisów postępowania, które to uchybienie miało istotny wpływ na wynik sprawy, tj. art. 398⁶ § 2 k.p.c. w zw. z art. 398² § 1 k.p.c. przez odrzucenie skargi kasacyjnej w niniejszej sprawie, podczas gdy sprawa dotyczy objęcia obowiązkiem ubezpieczenia społecznego, a nadto wartość przedmiotu zaskarżenia w sprawie przekracza kwotę 10.000,00 zł.

Wobec powyższego skarżąca wniosła o:

1. uchylenie zaskarżonego postanowienia o odrzuceniu skargi kasacyjnej,
2. zasądzenie od organu rentowego na rzecz płatnika zwrotu kosztów niniejszego postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Jednocześnie wniosła o zmianę, w trybie art. 380 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ k.p.c. i art. 394¹ § 3 k.p.c., postanowienia Sądu Apelacyjnego w (...) z 10 września 2021 roku w przedmiocie sprawdzenia z urzędu wartości przedmiotu zaskarżenia i ustaleniu jej na kwotę 1.065,27 zł poprzez jego uchylenie, względnie ustalenie wartości przedmiotu zaskarżenia na kwotę 388 798 zł.

W odpowiedzi na zażalenie organ rentowy wniósł o:

1. oddalenie zażalenia wnioskodawcy I. sp. z o.o. w G. z 11 października 2021 r. na postanowienie Sądu Apelacyjnego w (...) z 10 września 2021 r. o sygn. akt III AUz (...) o odrzuceniu skargi kasacyjnej z przyczyn podanych w uzasadnieniu;

2. zasądzenie od wnioskodawcy na rzecz pozwanego organu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu zażaleniowym według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie odwołującej się nie zasługuje na uwzględnienie.

Skarżąca neguje odrzucenie skargi kasacyjnej z uwagi na rodzaj sprawy i wartość przedmiotu zaskarżenia. Argumenty zażalenia nie mogą jednak zostać uznane za uzasadnione.

Niezależnie od trafności zastosowania przez organ rentowy art. 8 ust. 2a ustawy systemowej oraz ocen Sądów orzekających w tym zakresie, w sprawie nie było wątpliwości co do podlegania zainteresowanego ubezpieczeniom społecznym i zdrowotnemu (pozostawaniu w zatrudnieniu pracowniczym). Według utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego (podzielanego przez skład orzekający), sprawa, w której adresat decyzji organu rentowego wymierzającej składki na ubezpieczenia społeczne zaprzecza, że jest płatnikiem składek należnych za ubezpieczonego, jest sprawą dotyczącą składek na ubezpieczenia społeczne, a nie sprawą o objęcie obowiązkiem ubezpieczenia społecznego (art. 398² § 1 zdanie drugie k.p.c.). Wartość przedmiotu zaskarżenia w takiej sprawie równa jest różnicy pomiędzy wysokością składki wskazywaną (zapłaconą) przez odwołującego się i składką należną, ustaloną w zaskarżonej decyzji za sporny okres - art. 22 w związku z

art. 398² § 1 k.p.c. (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 12 sierpnia 2014 r., I UZ 7/14, LEX nr 1500663; z 21 kwietnia 2015 r., II UZ 8/15, OSNP 2017 nr 3, poz. 34; z 20 kwietnia 2016 r., II UZ 1/16, LEX nr 2054096; z 11 sierpnia 2016 r., II UZ 32/16, LEX nr 2113370 oraz z 29 listopada 2016 r., II UZ 49/16, LEX nr 2202501 i II UZ 50/16, LEX nr 2191457).

W sprawie o ustalenie podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne wartość przedmiotu zaskarżenia (art. 398² § 1 k.p.c.) określa się odrębnie względem każdego ubezpieczonego (por. uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 12 czerwca 2014 r., II UZP 1/14, OSNP 2014 nr 12, poz. 168 oraz postanowienia Sądu Najwyższego: z 2 czerwca 2010 r., I UZ 107/10, LEX nr 1554382; z 18 maja 2010 r., I UZ 29/10, LEX nr 1620501 oraz z 26 czerwca 2012 r., II UK 290/11, OSNP 2013 nr 13-14, poz. 161). W sprawach, w których dopuszczalność skargi kasacyjnej jest uzależniona od wartości przedmiotu zaskarżenia, sąd uprawniony jest do jej badania i oznaczenia prawidłowej wysokości. Brak formalnego sprawdzenia wartości przedmiotu zaskarżenia podanej w apelacji (zażaleniu) nie eliminuje możliwości weryfikacji tej wartości (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 20 stycznia 2017 r., I CZ 105/16, LEX nr 2224601; z 8 grudnia 2016 r., I CZ 97/16, LEX nr 2188616 oraz z 6 marca 2018 r., I UZ 119/17, LEX nr 6456371). Uprawnionym sposobem weryfikacji jest zwrócenie się do organu rentowego o ustosunkowanie się do wskazanej w skardze kasacyjnej wartości przedmiotu zaskarżenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 22 czerwca 2011 r., II UZ 20/11, LEX nr 1068051).

W związku z powyższym, opierając się na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w związku art. 394¹ § 3 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji niniejszego postanowienia. Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania zażaleniowego wydano na podstawie art. 394¹ § 3 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. w związku z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. oraz § 9 ust. 2 w związku z § 10 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804).